

Manifestacija „Mali sajam lepih stvari“, se po 24 put, u nedelju, 18. novembra održao u Novom Sadu, u Studiju „M“. Prostrani hol sa preko 50 izlagača bio je mesto susreta ljudi koji su mimo svojih profesija, iznašli motiv i energiju da svojim veštinama kreiraju i osmišljavaju, obično transformišu u neobično, i daju jednu novu dimenziju svojoj svakodnevnicu, želeći da na ovaj način to podele i sa drugima.

Na malom sajmu lepih stvari sreli smo i gospođu Zoricu Poznanović. Simbolika je bila očigledna: Zorica Poznanović, sa ćerkom Sonjom, prvi put je ubeležila svoje učešće na Sajmu, na prvom „štanu“, tj. panou na kojem su bile izložene njeni atraktivni i neobični, za naše podneblje atipični, eksponati, venecijanske maske i slike razigranih kreolki rađene tehnikom suvog pastela.

I dok je nama prva pomisao bila da maske, ekskluzivno venecijansko zanatsko nasleđe, suvenir, najstarijeg karnevala na svetu možemo kupiti samo u jedinstvenom gradu na Jadranu, Zorica nam je raspršila iluzije i učinila da taj simbol slobode i mogućnosti preobražavanja, makar za tren „biti neko drugi“, bude dostupan i u Novom Sadu.

-Po prvi put sam u ovom dobrom društvu, sa ljudima koji dele moj senzibilitet, jer sam odskora saznala za ovaj Sajam - kaže Zorica Poznanović. - Prijavila sam se sa venecijanskim maskama, koje odnedavno radim, a inspiracija mi je bila jedna kupljena maska serijske proizvodnje. Pomislila sam, gledajući sajtove i zanimajući se za kako istoriju karnevala, tako i tehniku venecijanskih maski, da bih ja to mogla da uradim i bolje. Prvo sam u hobi radnji kupila kalup, kada je sazrelo vreme, ideja i gips, putem pokušaja i pogrešaka, posle dosta vremena i uloženog truda, uspela da dođem do željenog rezultata. Dalja nadgradnja gipsane osnove je zapravo čista inspiracija, onaj deo kada umetnost dolazi do izražaja. Svesna sam da se venecijanske maske ne sviđaju svakome. Ali, pošto su meni lepe ja sam u njih utkala svoju viziju karnevala, Venecije i lepih dešavanja i trudim se da one budu što veselije, sjajnije i upadljivije i da mene čine srećnom. Osećam se dobro dok ih ukrašavam, dajem smisao i karakter, a mogu da budu lep poklon i dekoracija u stanu. Zato sam izradila maske u dve veličine, u vidu magneta i dekorativne maske, koje se upotrebljavaju na neki drugi način - prokomentarisala je Zorica.

Pored maski, na panou su se našle i nekolicina slika u omiljenoj tehnici naše sagovornice, pastelnu, koja se egzotikom uklopila sa venecijanskim maskama. Inspiracija je došla kao odgovor na letos kupljene dve figurice kreolki u Španiji, kada je bila u poseti svojoj drugoj ćerki Radi. One su joj dale ideju da na crnu podlogu prenese dinamiku pokreta i živopisne haljetke zanosnih kreolki i učini da one zaigraju na njenim slinama, za sada malog formata. Pitali smo se otkud toliko različitost i neuobičajenih izraza u jednoj osobi na jednom mestu, i dobili sledeće

objašnjenje.

Umetnost je u Zorici Poznanović tinjala tokom celog života, ali je retko imala priliku da se njome bavi. Priča je trivijalno neponovljiva, nalik sudbinama tradicionalne zaposlene srpske žene, majke tri ćerke, isprepletane neprestanom borbom sa dnevnim obavezama. Pred kraj radnog veka je počela ozbiljno da razmišlja šta će raditi kada ne bude radila i prilikom posete najstarijoj ćerki Brani u Kanadi imala je prostora, viška vremena da započne sa ostvarivanjem svojih snova. Kupila je pastele i uz pomoć znalaca, koji su je savetima i idejama uputili u tehniku slikanja, počela da slika.

-Poslednjih trinaest godina sam sakupljala i materijal i znanje, obučavala sam se najviše preko interneta, i mogu da kažem da su mi mnogo pomogli dobronamerni ljudi, akademski umetnici, koji su videli i procenili moj rad. Danas imamo u stanu radni deo, ili atelje, prostor koji me maksimalno zaokuplja i ispunjava, u kojem sam često i dugo potpuno „izgubljena“ u svom svetu ideja i mašte – naglasila je Zorica Poznanović.

Rođena Kikindanka, kao devojčica došla je u Novi Sad da bi se opet, u nekom periodu života vratila u Kikindu, koja je ostavila trajan pečat zabeležen na nadrealističkim prikazima bundeva, ili ludaja, kako ih u kikindskom kraju zovu. U jednom periodu radila je i minijature, slike, novogodišnje venčiče, osmomartovske čestitke... Slikala je portrete po porudžbini, pejzaže, oslikavala staklo, uskršnja jaja... Pored nekoliko blic izazova koje je materijalizovala, realizovala je četiri izložbe, u pošti, u kolektivu gde je radila. Početkom sledeće godine Zorica ponovo, na duže vreme, odlazi u Kanadu i obećava da će nastaviti sa radom i da će se, kao i do sada, truditi da “pokupi” i odnese nešto novo, drugačije, nešto ne često viđeno na ovim našim prostorima.